

«Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλοι και φίλες,

Αποφασίσαμε να κάνουμε εδώ, στην έδρα της ΚΕ, αυτή τη συμβολική, μα ξεχωριστή σε σημασία και βαρύτητα, εκδήλωση.

Να τιμήσουμε τον Νίκο Μπελογιάννη που σαν σήμερα στις 30 του Μάρτη, ημέρα Κυριακή, στήθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα μαζί με τους συντρόφους του.

Να τιμήσουμε μαζί και όλα τα μέλη της ΚΕ που έδωσαν τη ζωή τους στα εκτελεστικά αποσπάσματα, σε μάχες με το όπλο στο χέρι ή δολοφονήθηκαν απάνθρωπα.

Ήταν όλοι τους αφοσιωμένοι και διαλεχτοί μαχητές για το δίκιο και τη λευτεριά του λαού από κάθε καταπίεση και σκλαβιά, για το σοσιαλισμό - κομμουνισμό. Έγραψαν Ιστορία, αναδείχθηκαν επάξια ως λαϊκοί ηγέτες στην ΚΕ του ΚΚΕ, τίμησαν και υπερασπίστηκαν με τη ζωή τους τον τίτλο του μέλους της ΚΕ.

Μα πάνω απ' όλα τιμάμε με τη σημερινή εκδήλωση, όπως και οι ίδιοι θα ήθελαν, το ΚΚΕ, που το 2018 συμπληρώνει έναν αιώνα ζωής, δράσης και προσφοράς. Το Κόμμα που γέννησε και γεννάει Μπελογιάννηδες. Το Κόμμα που διαπαιδαγώγησε και διαπαιδαγωγεί αγωνιστές, έτοιμους σε κάθε στιγμή να αποδεικνύουν ότι αγαπάνε αυτό το λαό με την καρδιά τους και το αίμα τους. Λαϊκούς ηγέτες που διδάσκουν και εμπνέουν με το παράδειγμά τους και αποδείχνουν με ηρωικά έργα και στάση ότι αυτό το Κόμμα είναι κυριολεκτικά σάρκα από τη σάρκα του λαού, η τιμή και η συνείδησή του.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Όπως λέει και ο ποιητής μας, ερχόμαστε από πολύ μακριά και πάμε πολύ μακριά.

Αντλούμε δύναμη, αισιοδοξία, αντοχή και απaráμιλλη αποφασιστικότητα από το μέλλον, από τις ιδέες μας και τους σκοπούς του αγώνα. Μα ταυτόχρονα, εμπνεόμαστε, διδασκόμαστε κι αντλούμε πρόσθετη δύναμη, ορμή και σταθερότητα από την Ιστορία μας.

Με την ακρίβεια της επιστημονικής γνώσης και τη δυναμική της ταξικής πάλης, φωτίζουμε τη λύση των μεγάλων προβλημάτων της κοινωνίας και της εποχής μας και ανοίγουμε δρόμους για έναν ανώτερο τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας, τη σοσιαλιστική - κομμουνιστική κοινωνία.

Έναν ανώτερο τρόπο παραγωγής, απαλλαγμένο οριστικά από τη ξεπερασμένη, ιστορικά, ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, όπου ο συσσωρευμένος πλούτος θα είναι κοινωνική ιδιοκτησία και η αφετηρία για την ανεμπόδιστη, ολόπλευρη και σχεδιασμένη ανάπτυξη της παραγωγής, ικανή να ικανοποιεί σε όλο και ανώτερο επίπεδο τις ανάγκες του λαού και της κοινωνικής εξέλιξης.

Ένα ανώτερο κοινωνικοοικονομικό σύστημα, όπου θα εξαλειφθεί οριστικά κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης και όλο το πλέγμα των ταξικών κοινωνικών σχέσεων που οικοδομήθηκε πάνω στο καθεστώς της κυριαρχίας των εκμεταλλευτριών τάξεων, της δικτατορίας των μονοπωλίων.

Η εργατική τάξη, απελευθερωμένη από τα δεσμά της καπιταλιστικής σκλαβιάς κι εκμετάλλευσης, θα οικοδομήσει τη νέα κοινωνία με τους δικούς της νόμους και θεσμούς και σε αντιδιαστολή με τη δικτατορία του κεφαλαίου θα καταργήσει οριστικά τις τάξεις και "με τη δικτατορία του προλεταριάτου" θα δώσει στον εργαζόμενο λαό τη δύναμη και την εξουσία να διαφεντεύει το μέλλον και τη ζωή του για την ολόπλευρη ανάπτυξη κάθε εργαζομένου.

Σήμερα, δίνουμε τον αγώνα σε πολύ αντίξοες συνθήκες, αλλά το μέλλον μας καθοδηγεί και με οδηγό το σύγχρονο Πρόγραμμα του Κόμματος παλεύουμε να ανοίξουμε αυτή την προοπτική μέσα από όλο το κουβάρι των αντιθέσεων και τη σαπίλα του σήμερα.

Αγωνιζόμαστε, χωρίς να υπολογίζουμε κόπους και θυσίες και χωρίς καμία επανάπαυση, για να κατακτούμε σταθερά σε όλο και ανώτερο επίπεδο τη σύνδεση θεωρίας και πράξης, λόγων κι έργων. Δίνουμε αγώνα για να κατακτά το ΚΚΕ κάθε μέρα και κάθε ώρα το ρόλο του οδηγητή της ταξικής πάλης, εμπνευστή κι οργανωτή της μεγάλης λαϊκής συμμαχίας για τη νικηφόρα τελική μάχη.

Από αυτή την προοπτική δεν κάνουμε ούτε βήμα πίσω. Ξέρουμε τις δυσκολίες, δεν μας τρομάζουν. Γνωρίζουμε πολύ καλά τον αντίπαλο, τον μελετάμε και δεν φοβόμαστε. Έχουμε συνείδηση ότι πάμε κόντρα στο ρεύμα. Πατάμε, όμως, σε στέρεο έδαφος κι έχουμε ακλόνητη πίστη ότι βαδίζουμε στο σωστό δρόμο κι ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Παντού, σε όλο τον κόσμο, αλλού πιο αδύναμα κι αλλού πιο δυνατά, η φλόγα της επανάστασης είναι αναμμένη μέσα στις καρδιές των λαών. Καμία δύναμη, όσο κι αν προσπαθεί, δεν πρόκειται να τη σβήσει.

Σύντροφοι, συντρόφισσες,

Έχουμε πολύ βαθιές ρίζες και πρότυπα αγώνα που στο διάβα του χρόνου γίνονται όλο και πιο φωτεινά.

Οι σύντροφοι που τιμάμε σήμερα, τα μέλη της ΚΕ δεν ήταν μονάδες. Ήταν ηγέτες μεγάλων αγώνων και κινημάτων, αγώνες που έγραψαν Ιστορία κι έφεραν όχι μόνο μία φορά τον αντίπαλο σε δύσκολη θέση. Σε δύσκολες συνθήκες, με ελλείψεις ή αδυναμίες, υπερασπίστηκαν με σθένος και συνέπεια τις αρχές του Κόμματος, τον επαναστατικό του χαρακτήρα, την ιδεολογία του. Η Ιστορία καθενός ξεχωριστά και όλων μαζί γεμίζουν εκατοντάδες σελίδες κι αξίζει να δοθεί σε ξεχωριστή έκδοση. Έζησαν ως πρωταγωνιστές σε μεγάλα ιστορικά γεγονότα και δοκίμασαν όλο το ταξικό μίσος της αστικής τάξης, αφάνταστους διωγμούς και βασανιστήρια. Πάντα όμως αλύγιστοι. Δεν υπολόγιζαν τη ζωή τους, αλλά μόνο το κύρος και την υπόληψη του Κόμματος απέναντι στην εργατική τάξη, το λαό. Αυτό το κύρος κράτησαν ψηλά με την προσωπική τους θυσία. Μας άφησαν μεγάλη παράδοση και βαριά κληρονομιά.

Ο Νίκος Μπελογιάννης, που τιμάμε ιδιαίτερα σήμερα, μπροστά στα δικαστήρια και στο εκτελεστικό απόσπασμα συνέτριψε τους διώκτες και δήμιούς του, τους "έστησε στον πάσαλο της ατίμωσης" και εξύψωσε ως τα ουράνια τις αξίες, τις αρχές, τις αρετές και τη δύναμη των ιδεών του ΚΚΕ.

Δίπλα και μαζί με τον Μπελογιάννη στο πάνθεον των ηρώων του Κόμματος έχουν πάρει τη θέση τους και τα υπόλοιπα μέλη της ΚΕ που έπεσαν στις επάλξεις του αγώνα.

Δημοσθένης Λιγδόπουλος: Γεννήθηκε το 1898 και από φοιτητής εντάχθηκε στην τότε Σοσιαλιστική Νεολαία. Ο φλογερός αυτός μαρξιστής και πρωτομάρτυρας του νεαρού τότε ΚΚΕ (ΣΕΚΕ) δολοφονήθηκε στη Μαύρη Θάλασσα το 1920, καθώς επέστρεφε από το Β' Συνέδριο της Γ' Διεθνούς, όπου είχε σταλεί να ανακοινώσει την απόφαση προσχώρησης του Κόμματος στη Γ' Διεθνή.

Ήταν από τους πιο φλογερούς υποστηρικτές των λενινιστικών αρχών και από τους πρωτεργάτες της δημιουργίας Κόμματος Νέου Τύπου στην Ελλάδα.

Αναστασιάδης Στέργιος: Γεννήθηκε το 1906 από φτωχή εργατική οικογένεια. Ο ίδιος μπήκε στη βιοπάλη στα καπνομάγαζα από 8 χρονών. Το 1921, σε ηλικία 15 χρόνων, έγινε μέλος της Κομμουνιστικής Νεολαίας. Από τότε αρχίζει η συνεπής πολιτική του ζωή και δράση και δεν τη διέκοψε παρά μόνο η εκτέλεσή

του το Μάρτη του 1948 στο Γουδί. Ωριμάζει μαζί με την τάξη του και το Κόμμα της, αναδειχνεται σε αληθινό επαναστάτη. Έδρασε ως στέλεχος της ΟΚΝΕ στην Καβάλα, γραμματέας της Κομματικής Οργάνωσης Θεσσαλονίκης, της Κομματικής Οργάνωσης Πειραιά και της Αθήνας στη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά. Οι συνεχείς διώξεις, τα βασανιστήρια, οι φυλακίσεις, οι εξορίες δεν τον πτοούν. Δραπετεύει από την εξορία και βρίσκεται στην Κρήτη με το όπλο στο χέρι ενάντια στην εισβολή των Γερμανών. Στην Κατοχή, ως μέλος του ΠΓ, αναλαμβάνει στην Κομματική Οργάνωση Αθήνας ειδικές στρατιωτικές ευθύνες.

Στη διάρκεια του εμφυλίου είναι υπεύθυνος του κλιμακίου του ΠΓ στην Αθήνα, όπου συλλαμβάνεται και οδηγείται στο στρατοδικείο και στο εκτελεστικό απόσπασμα σε ηλικία 42 χρονών. Στάθηκε άξιος αγωνιστής του Κόμματος. Ένα γνήσιο παιδί της εργατικής τάξης κι ένας ήρωας του Κόμματος και του λαού.

Αραμπατζής Νίκος: Καπνεργάτης από την Καβάλα. Από το 1924 στην ΟΚΝΕ και γρήγορα αναδειχνεται σε ανώτερο συνδικαλιστικό στέλεχος, εκτελεστικός στην Καπνεργατική Ομοσπονδία και στη ΓΣΕΕ. Ακούραστος κι αλύγιστος μαχητής όπου κι αν βρέθηκε. Πέρασε αρκετά χρόνια σε φυλακές κι εξορίες. Το 1948 σκοτώθηκε στο Βόρειο Όλυμπο στις γραμμές του ΔΣΕ.

Όπως έλεγαν οι σύντροφοί του, ήταν ένας γνήσιος προλετάριος στη ψυχική συγκρότηση και νοοτροπία, στο χαρακτήρα, στη συμπεριφορά, κέρβερος για τα συμφέροντα των εργαζομένων, πρότυπο αγωνιστή επαναστάτη. Ένα αληθινό διαμάντι του Κόμματος.

Βασιλειάδης Αρίστος: "Δεν αναγνωρίζω κανένα νόμο σας. Ούτε το κράτος σας. Γιατί όλα αυτά είναι παράνομα". Με αυτά τα θαρραλέα λόγια αντιμετώπισε τους στρατοδίκες στο έκτακτο στρατοδικείο της Θεσσαλονίκης, που τον καταδίκασε σε θάνατο το 1949.

Γεννημένος το 1910 ρίχεται από τα 14 του χρόνια στη βιοπάλη ως οικοδόμος. Το 1925, 15 χρονών, γίνεται μέλος της ΟΚΝΕ. Γραμματέας της ΟΚΝΕ στην Αθήνα και σε άλλες Οργανώσεις του Πειραιά, της Καβάλας, του Βόλου. Γνώρισε και πολέμησε τη δικτατορία του Πάγκαλου και αναδείχθηκε σε ηγετικό στέλεχος της εργατικής τάξης στην Αθήνα. Αντιμετώπισε παλικαρίσια τις διώξεις και δεν ήταν λίγες. Στην Κατοχή ήταν γραμματέας της Ρούμελης. Κράτησε ως το τέλος ψηλά τη σημαία του Κόμματος.

Βερβέρης Βασίλης: Καπνεργάτης από τη Θράκη, δραστήριο συνδικαλιστικό στέλεχος της Καπνεργατικής Ομοσπονδίας και βουλευτής Ροδόπης του Παλλαϊκού Μετώπου το 1932 και 1936. Φυλακίστηκε από τη δικτατορία του Μεταξά στην Ακροναυπλία. Παραδόθηκε μαζί με άλλους κρατούμενους στους Γερμανούς. Εκτελέστηκε το 1943 στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου.

Γαμβέτας Κώστας: Ο Μπουρλοτιέρης της "Μωραϊτικής Ψυχής" ντουφετίστηκε με άλλους 39 ΕΑΜίτες από τους Γερμανούς στην Πάτρα το '44.

Γεννήθηκε στη Λίμνη Ευβοίας από εύπορη μικροαστική οικογένεια. Γίνεται δραστήριο μέλος της ΟΚΝΕ. Πέρασε από τον "πειθαρχικό ουλαμό" στο Καλπάκι για τη διαφωτιστική του δράση στο στρατό το 1929.

Καταδικάζεται σε θάνατο, αλλά χάριν των αντιδράσεων μετατρέπεται η θανατική καταδίκη σε 4 χρόνια φυλακή που τα πέρασε στις φυλακές της Αίγινας. Βγήκε από την Αίγινα φυματικός, αλλά μπήκε πιο ορμητικά στη δράση για να βρεθεί και πάλι στις φυλακές και εξορίες, Αίγινα, Κέρκυρα, Άη Στράτη, Ακροναυπλία.

Από την Πύλο απέδρασε και πήρε αποστολή, ως αντιπρόσωπος της ΚΕ το 1943, για την αναδιοργάνωση της αντίστασης και του Κόμματος στο Μωριά που είχαν δεχθεί ισχυρά πλήγματα από τον εχθρό. Με την καθοδήγησή του η Πάτρα και όλος ο Μωριάς παίρνουν αντάξια τη θέση τους στους αγώνες της σκλαβωμένης Ελλάδας.

Γκιουζέλης Στέφανος: Διοικητής της ηρωικής 3ης Μεραρχίας του ΔΣΕ στην Πελοπόννησο. Σκοτώθηκε με το όπλο στο χέρι τον Αύγουστο του '49 στην Καστανιά Λακωνίας. Ένας ακόμα τιμημένος νεκρός. Γεννήθηκε το 1912 στη Σμύρνη και γνώρισε από την παιδική του ακόμα ηλικία την αγριότητα του καπιταλισμού. Εντάχθηκε στο ΚΚΕ σε νεαρή ηλικία, ανδρώθηκε στις γραμμές του, στη σκληρή ταξική πάλη. Αντιμέτωπος ως κομμουνιστής τους διωγμούς και την εξορία. Ακλόνητος μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ πήρε μέρος στη μάχη της Αθήνας το Δεκέμβρη του '44 ως καπετάνιος του εφεδρικού ΕΛΑΣ. Συνέχισε ως γραμματέας της 6ης και της 9ης Αχτίδας και υπεύθυνος της "Λαϊκής Μαζικής Αυτοάμυνας Αθήνας".

Δημητρίου Γιώργος: Γεννήθηκε στη Μακρινίτσα του Βόλου το 1903 και από μικρό παιδί ρίχτηκε στη βιοπάλη. Το 1926 γίνεται μέλος του Κόμματος κι ανέπτυξε πλούσια δράση σε διάφορες κομματικές και συνδικαλιστικές

οργανώσεις. Για την επαναστατική του δράση φυλακίστηκε κι εξορίστηκε πολλές φορές.

Στην Κατοχή δούλεψε στην Κομματική Οργάνωση Πειραιά και το 1945 εκλέχθηκε πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου και στη διοίκηση της ΓΣΕΕ. Ένα ακόμη ηγετικό στέλεχος της εργατικής τάξης οδηγήθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα το 1949.

Ερυθριάδης Γιώργης - Πετρήs: Μια ακόμα ηρωική μορφή του Κόμματος και του εργατικού μας κινήματος που πέθανε κρατούμενος στις φυλακές Ιτζεδίν το 1963. Γεννήθηκε το 1910. Από παιδί ακόμη έζησε και ανδρώθηκε στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες στη Νάουσα, όπου ανέπτυξε πλούσια συνδικαλιστική και κομματική δράση μέσα από τις γραμμές της ΟΚΝΕ και του ΚΚΕ. Πήρε πολλές φορές το δρόμο της φυλακής και της εξορίας, γνώρισε διωγμούς. Ανέπτυξε πλούσια δράση στην Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης ως μέλος και γραμματέας του Μακεδονικού Γραφείου του Κόμματος στη διάρκεια της Κατοχής ως την απελευθέρωση. Πολέμαρχος του ΔΣΕ συμμετείχε στο ένδοξο αυτό έπος μέχρι την υποχώρησή του ως μέλος του Πολεμικού Συμβουλίου.

Ξαναβρέθηκε στην Ελλάδα παράνομα με αποστολή την καθοδήγηση των παράνομων Κομματικών Οργανώσεων. Συνελήφθηκε και καταδικάστηκε με το νόμο 375.

Ζαγουρτζής Νίκος: Πέθανε με τραγικό τρόπο σε ηλικία 39 χρόνων. Πνίγηκε αλυσσοδεμένος μαζί με άλλους πολιτικούς κρατούμενους όταν το πλοίο "Χιμάρα" που τον μετέφερε στην εξορία το 1947 βυθίστηκε έξω από την Εύβοια. Μαχητικό στέλεχος του καπνεργατικού κινήματος και από τα δραστήρια στελέχη της Κομμουνιστική Νεολαίας και του Κόμματος. Τραυματίστηκε βαριά το 1946 σε μπλόκο της αστυνομίας στη Θεσσαλονίκη. Σώθηκε εκ θαύματος και τραυματισμένος και σιδηροδέσμιος οδηγήθηκε στο θάνατο.

Ζέβγος Γιάννης: Το Μάρτη του 1947 έπεφτε δολοφονημένος στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Ένας ακόμα πρωτοπόρος λαϊκός αγωνιστικής, επιφανής ηγέτης του ΚΚΕ και της εθνικής αντίστασης έδωσε όλη του τη ζωή για να "ανθρωπεύσει ο άνθρωπος". Μια ζωή γεμάτη προσφορά. Μέσα από τις γραμμές του Κόμματος αναδείχθηκε σε έναν φωτισμένο διανοούμενο και καθοδηγητή της ιδεολογικής δουλειάς του Κόμματος. Από φτωχή εργατοαγροτική οικογένεια γεννήθηκε το

1897 και από το 1922 εντάσσεται στο ΚΚΕ και έζησε άμεσα μέσα από διάφορα πόστα την πολυκύμαντη πορεία του Κόμματος.

Καβαδίας Βαγγέλης: Φοιτητής της Γεωπονικής. Μια ακόμα ηρωική μορφή που εκτελέστηκε το 1949. πριν ακόμα τον ντουφεκίσουν ο Βασιλικός Επίτροπος διαβάζοντας την απόφαση είπε: "Καβαδία σε σένα απευθύνομαι. Με πιέζουν πολύ οι δικοί σου για να σε σώσω. Μετανόησε την τελευταία στιγμή. Εσύ ξέρεις πολλά". Ο Καβαδίας απάντησε: "Δεν προδίδω εγώ τους συντρόφους μου στα αφεντικά σας, τους μοναρχοφασίστες. Εγώ είμαι στέλεχος του Κόμματος και πεθαίνω φωνάζοντας: Ζήτω το ΚΚΕ".

Καλοδίκης Σπύρος: Το 1947, όντας γραμματέας της Περιοχής Θεσσαλίας δολοφονήθηκε από τους χαφιέδες της Ασφάλειας. Ο θάνατός του έκλεισε μια ζωή αφιερωμένη στο Κόμμα, την εργατική τάξη, το λαό.

Από τα 18 του χρόνια στο ΚΚΕ. Μεροκαματιάρης ανέλαβε υπεύθυνη κομματική δουλειά αρχικά στην ΚΟΑ, όπου ανέπτυξε πλούσια δράση. Ήταν από τους οργανωτές της μεγαλειώδους εκδήλωσης της εργαζόμενης και φοιτητικής νεολαίας στη διάρκεια της μεταξικής δικτατορίας και της πρώτης αντικατοχικής διαδήλωσης στην Ομόνοια το 1941. Στην Κατοχή ήταν από τα στελέχη που αποτελούσαν τον καθοδηγητικό πυρήνα της πάλης του λαού της Αθήνας.

Ήταν μια επιβλητική μορφή του κινήματος. Ευθύς στο κορμί, στη ψυχή, ευθύς στο χαρακτήρα, αδιάλλακτος στην εφαρμογή των κομματικών αποφάσεων.

Κιαπές Ηλίας: Φορτοεκφορτωτής στον ΟΛΠ, στέλεχος της ΚΟΠ και του συνδικαλιστικού κινήματος. Γνώρισε τις διώξεις της δικτατορίας του Μεταξά. Με την πείρα του και τα ιδιαίτερα χαρίσματά του, με εντολή του Κόμματος, εντάχθηκε στο ΔΣΕ Πελοποννήσου ως επικεφαλής της Πολιτοφυλακής. Έπεσε σε μάχη με το όπλο στο χέρι.

Κτιστάκης Βαγγέλης: Εκτελέστηκε από τους Γερμανούς τον Ιούνιο του '44. Ήταν γραμματέας της Κομματικής Οργάνωσης Κρήτης. Γεννήθηκε το 1908 στα Χανιά από εύπορη οικογένεια. Σπούδασε πολιτικές κι οικονομικές επιστήμες στην προπολεμική Γερμανία, όπου ζυμώθηκε στον αντιφασιστικό αγώνα της γερμανικής εργατικής τάξης και του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας. Έγινε μέλος του Κόμματος σε μια κρίσιμη στιγμή για το Κόμμα που προσπαθούσε να ανοίξει το δρόμο προς μια μαζική δράση και δημιουργία.

Στρατιώτης στο μεγάλο στρατό των αγωνιστών χωρίς καμία επιφύλαξη, δινόταν ολόκληρος χωρίς δισταγμό στον αγώνα του Κόμματος, με πίστη.

Λαζαρίδης Κώστας: Γεννημένος το 1901, καπνεργάτης, οργανώθηκε το 1920 στο Κόμμα σε ηλικία 20 χρονών. Μέσα από μια έντονη συνδικαλιστική και κομματική δράση στη Θεσσαλονίκη και με αντίστοιχο πάντα τίμημα τους συνεχείς διωγμούς, βρέθηκε στη Αθήνα οργανωτής και καθοδηγητής του εργατικού ΕΑΜ. Με την οργανωτική του πείρα από τη δράση του ως γραμματέας της Καπνεργατικής Ομοσπονδίας και στη γραμματεία της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας και τη φλογερή αγωνιστική του πίστη έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στη συγκρότηση εργατικών ΕΑΜικών οργανώσεων και στην οργάνωση απεργιακών αγώνων.

Κατά την προετοιμασία των εργαζομένων της "Ηλεκτρικής" και των Τροχιοδρομικών για απεργία πιάστηκε από τους Γερμανούς και εκτελέστηκε το 1943. Στο γερμανικό στρατοδικείο πέταξε κατάμουτρα στους Γερμανούς τα 200 εκατομμύρια για συνθηκολόγηση και είπε παλικαρίσια: "Είμαι ο Κώστας Λαζαρίδης, Γενικός Γραμματέας του εργατικού ΕΑΜ και εκπληρώνω το καθήκον μου προς την πατρίδα ως κομμουνιστής εργάτης κι Έλληνας".

Μάγγος Θεόδωρος: Ο γερο-Μάγγος πέθανε κρατούμενος στην Ακροναυπλία σε ηλικία 70 χρόνων, το Μάη του 1942. Έδωσε όλη του τη ζωή για την υπόθεση του λαού. Από τους πρώτους κομμουνιστές. Έγινε μέλος του ΚΚΕ το 1919. Στάθηκε στις πρώτες γραμμές του αγώνα ασυμβίβαστος και αναδείχθηκε σε ανώτερο συνδικαλιστικό στέλεχος στη θέση του γραμματέα της Ομοσπονδίας Ηλεκτρισμού - Ηλεκτροκίνησης και της Ένωσης Σιδηροδρομικών Ηλεκτρικού Αθήνας - Πειραιά. Πήρε μέρος στο διεθνές συνδικαλιστικό Συνέδριο στη Μόσχα το 1924. Στη δικτατορία του Μεταξά εξορίζεται αρχικά στην Ανάφη και μετά κλείστηκε στην Ακροναυπλία. Πέθανε αλύγιστος.

Μαρκεζίνης Βασίλης: Εκτελέστηκε το 1949. Από νέος ο χημικός Β. Μαρκεζίνης πήρε μέρος στους λαϊκούς αγώνες. Εξορίστηκε για χρόνια από τη δικτατορία του Μεταξά. Αναδείχθηκε σε ηγετική μορφή της αντίστασης στη σκλαβωμένη Αθήνα ως επικεφαλής του ΕΑΜ της Αθήνας. Ήταν από τους πρωτεργάτες στη δημιουργία του θαύματος της αθηναϊκής αντίστασης. Πέθανε ως ήρωας, ως αληθινός κομμουνιστής και άξιο παιδί του λαού.

Μουζενίδης Αδάμ: Δραστήριο συνδικαλιστικό στέλεχος των εμποροϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης και της ΟΚΝΕ και του Κόμματος στη

Θεσσαλονίκη, στο Βόλο, στην Αθήνα και αλλού. Ακροναυπιώτης, μαχητής του ΔΣΕ, σκοτώθηκε το 1948 από αεροπορική επιδρομή, καθώς επέστρεφε στη Θεσσαλονίκη με αποστολή.

Παπαρήγας Μήτσος: Επιφανής παράγοντας του συνδικαλιστικού κινήματος και του Κόμματος. Μέλος του ΚΚΕ από το 1921. Μεταλλεργάτης ο ίδιος, πρωτοστάτησε στην ίδρυση της Ομοσπονδίας Εργατών Μετάλλου και στην καθοδήγηση πολλών απεργιακών αγώνων, όπως τη μεγάλη απεργία των μεταλλωρύχων του Λαυρίου το 1928.

Επάξια αναδείχθηκε ΓΓ της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΓΣΕΕ το 1946. Δικαιολογημένα συγκέντρωνε την αγάπη και την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης και το θανάσιμο μίσος των εκμεταλλευτών της.

Οι πολύχρονοι διωγμοί, φυλακές κι εξορίες δεν τον λύγισαν, όπως και τα βασανιστήρια στη Γενική Ασφάλεια της Αθήνας. Εκεί άφησε την τελευταία πνοή της ζωής του, δολοφονημένος.

Πλουμπίδης Νίκος: Αναγνωρισμένος ηγέτης του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος και ηγετικό στέλεχος του Κόμματος με πλούσια δράση και από διάφορες θέσεις. Σε πολύ δύσκολες συνθήκες για τον ίδιο και το Κόμμα έδειξε την ηθική ανωτερότητα των κομμουνιστών. Μας άφησε ως παρακαταθήκη τι σημαίνει ακλόνητη πίστη στο Κόμμα και μας δίδαξε με τη στάση του το μοναδικό δρόμο δικαίωσης για κάθε μέλος και στέλεχος του Κόμματος. Πάνω απ' όλα και πρώτα απ' όλα το Κόμμα.

Οδηγήθηκε στο εκτελεστικό απόσπασμα με τα λόγια: "Τιμή μου είναι η τιμή του Κόμματος".

Σαντής Παναγιώτης: Συνδικαλιστικό στέλεχος από τη Μυτιλήνη, εξόριστος για χρόνια στον Άη Στράτη και την Ακροναυπλία, εκτελέστηκε στην Κοκκινιά το 1943.

Σκλάβαινας Στέλιος: Μια ιδιαίτερη περίπτωση. Τυπογράφος από τα παλιά μέλη της ΟΚΝΕ και του ΚΚΕ, βουλευτής του Ενιαίου Μετώπου, γνωστός και από το Σύμφωνο Σοφούλη - Σκλάβαινα βρέθηκε στις φυλακές της Κέρκυρας επί Μεταξά. Εκεί υπέγραψε δήλωση και βρέθηκε έξω από τις γραμμές του Κόμματος. Στην Κατοχή συμμετείχε στο ΕΑΜ, συνελήφθηκε ξανά και φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία και στο Χαϊδάρι.

Εκτελέστηκε από τους Γερμανούς το 1944 στην Καισαριανή. Πέθανε ως αγωνιστής.

Τσιτήλος Γιώργος: Γεννήθηκε στα Χανιά το 1907 από φτωχή εργατοαγροτική οικογένεια. Από το 1927 μέλος της ΟΚΝΕ και αμέσως μετά γίνεται μέλος του Κόμματος. Το 1929 πήρε το "πρώτο βάπτισμα του πυρός" στη φοιτητική απεργία του '29 - '30 ως μέλος της απεργιακής επιτροπής. Αποβλήθηκε για πάντα από το πανεπιστήμιο. Από το 1930 ως το 1933 ήταν γραμματέας της Κομματικής Οργάνωσης Χανίων και αργότερα δημοσιογράφος του "Ριζοσπάστη". Πριν ακόμα από τη δικτατορία του Μεταξά βρέθηκε αντιμέτωπος με την κρατική βία για να καταλήξει στις φυλακές Ακροναυπλίας και αργότερα στο Χαϊδάρι, από όπου δραπέτευσε το Μάρτη του '44. Οι φυλακές κι οι εξορίες για τον Τσιτήλο, όπως και για όλους τους κρατούμενους, ήταν πέρα από αγωνιστικό σχολείο και πανεπιστήμιο μαρξιστικής μόρφωσης. Το 1948, ως καθηγητής της Κρήτης, σκοτώθηκε και περιέφεραν το κομμένο κεφάλι του οι χωροφύλακες σε κοινή θέα ως "τρόπαιο".

Τσουρτσούλης Αριστοτέλης: Γεννήθηκε το 1902 στον Πλάτανο Αλμυρού. Δούλεψε ως δημοσιογράφος του "Ριζοσπάστη". Η δικτατορία του Μεταξά τον έκλεισε την Ακροναυπλία. Εκτελέστηκε στο Χαϊδάρι το 1943. Ενάμιση χρόνο αργότερα οι Γερμανοί εκτέλεσαν και τη γυναίκα του, Κούλα.

Φαρμάκης Κώστας: Ένας ακόμα καπνεργάτης μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα. Γεννήθηκε στη Θάσο, "σπούδασε" στο "πανεπιστήμιο της Ακροναυπλίας" και στην Κατοχή, μαζί με το Στέργιο Αναστασιάδη, αναδείχθηκε σε ηγετικό στέλεχος του παράνομου μηχανισμού της ΚΟΑ. Πιάστηκε στη Θεσσαλονίκη, καθώς πήγαινε να καταταχθεί στο ΔΣΕ. Τα φρικτά βασανιστήρια δεν τον λύγισαν.

Χατζήμαλης Κώστας: Από προσφυγική οικογένεια γεννήθηκε στο Αίβαλί το 1908. Από μαθητής μπήκε στο επαναστατικό κίνημα και ως φοιτητής του Μαθηματικού αναδείχθηκε σε στέλεχος της ΟΚΝΕ. Το 1934 βρίσκεται στις επάλξεις του "Ριζοσπάστη". Εκτελέστηκε το 1943 στο στρατόπεδο "Παύλος Μελάς". Ήταν γραμματέας της Κομματικής Οργάνωσης Θεσσαλονίκης, όπου βρέθηκε με εντολή του Κόμματος. Οι εξορίες κι οι φυλακές δεν τον λύγισαν, ούτε ο θάνατος.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Υποκλινόμαστε στην προσφορά τους, στους ηρωικούς τους αγώνες, στη θυσία τους. Τα ονόματά τους θα είναι πάντα γραμμένα με χρυσά γράμματα στις σελίδες της Ιστορίας του ΚΚΕ. Στο πρόσωπό τους τιμάμε τους χιλιάδες επώνυμους κι ανώνυμους ήρωες και ηρωίδες του επαναστατικού κινήματος που ακολούθησαν το παράδειγμά τους.

Θα είναι όλοι και όλες στην πρώτη γραμμή των εκδηλώσεων που θα κορυφώνονται προς τιμήν των 100 χρόνων από την ίδρυση του ηρωικού και τιμημένου ΚΚΕ.

Ζήτω το ΚΚΕ».